

Prišla je zima in prišla je pomlad. Sestra je ležala med prvim cvetjem, katerega sem ji nabral jaz s krvavečim srcem — bila je mrtva, oh zares mrtva!

Prvi venec sem ji spletel takrat iz prvih pomladanskih cvetk, pa sem ji ga položil okolu glave. Kakor mramornat kip rajskega angelja se mi je zdela, ko je ležala v beli obleki na mrtvaškem odru.

Od takrat pa sem bil kmalu sam, sam na vsem Božjem svetu.

Zato sem otožen, ko gledam v pomladnji pestri cvet, saj se spominjam angeljsko dobre sestre in prvega svojega venca.

Ti pa, mladina, uživaj pomlad, saj je lepa kot ti, dokler ti je srce čisto, kot je čist pomladnji cvet.

Andr. Rapč.

Če storiš črtu dobro, ti povrne s peklom.

(Iz češčine.)

Gospa botra“, je rekla nekoč volkulja lisici, „ve lisice imate primeroma z nami volkuljami mnogo prijetneje življenje. Vi se poslužite svoje hitrosti in prekanjenosti ter se izognete pri ropanju vsem ljudskim nastavam. Mi volkovi živimo z močjo in nasilstvom, in če nas zasači pri našem delu človek, nas ubije s kijem ali ustrelji. Jaz sem itak že stara, a moji potomci bi se od tebe in tvoje prekanjenosti mnogo naučili. Skaži mi prijateljstvo in vzemi moje otroke k svojim v šolo! Vse volče pokolenje ti bo za to hvaležno, in prvi kos, katerega dobimo po prekanjenosti, od tebe naučeni, položimo v znak hvaležnosti k tvojim nogam.“

Lisica se je nasmejala in rekla: „Tako! Volk in hvaležnost! Če bi vas naučila svojih zvijač, tedaj bi mi, ker ste močnejši kakor jaz, pobrali najboljše kosove in končno požrli še mene. Zlobni volk ne more biti hvaležen.“

— c —

Prihod spomladi.

Spomlad priklila je na dan,
Vzbudila se je Vesna;
Zelena zopet je ravan,
In soba je pretesna.

Kako čarobno že žari
Nad nami se modrina!
Kako prijazno se smeji
Oživljena dolina!

Gorkejšje zopet solnčni soj
Na jasnem žgè oboku;
Otrók vesel igra se roj
Na trati pri potoku!

S cveticami se tla polné,
Drevesa zelenijo,
Nam kvišku dvigajo srce,
K vstajenju nas budio.

Stanko Ivanov.

